

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Dagmar Gottwaldové a soudců Mgr. Jana Rýznara a Mgr. Karly Nekolové ve věci

žalobce:

[redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

proti

žalované:

[redacted] IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátkou [redacted]
sídlem [redacted]

o zaplacení 64 967 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Okresního soudu v Bruntálu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 8 C 3/2014-367,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku II.:

a) co do částky 51 241 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 1. 11. 2013 do zaplacení **mění** následovně:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 51 241 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 1. 11. 2013 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku;

b) co do částky 9 600 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 60 841 Kč za dobu od 30. 10. 2013 do 31. 10. 2013 a z částky 9 600 Kč za dobu od 1. 11. 2013 do zaplacení potvrzuje.

II. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Bruntálu na náhradu nákladů řízení částku 448 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Radim Kubáň.

III. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Bruntálu na náhradu nákladů řízení částku 1 686 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 86 720 Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 26 504 Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v záhlaví označeným rozsudkem zastavil řízení co do částky 4 126 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 4. 3. 2011 do zaplacení (výrok I.), dále zamítl žalobu na zaplacení částky 60 841 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 30. 10. 2013 do zaplacení (výrok II.), dále zavázal žalobce zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení částku 949 Kč (výrok III.), stejnou částku pak zavázal zaplatit České republice i žalovanou (výrok IV.) a naposledy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok V.). Při zamítnutí žaloby vyšel okresní soud ze závěru, že žalovaná jako podnikatelka uzavřela s žalobcem a [redacted] jako podnikateli ve sdružení v červenci roku 2010 ústní smlouvu o dílo na provedení stavebních prací na objektu v [redacted] v zázemí pro agroturistiku. Okresní soud uvedl, že pro založení sdružení ve smyslu ustanovení § 829 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. z.“), není předepsána žádná forma a sdružení tak může vzniknout i faktickou činností svých členů, kteří navzájem vykonávají pro sebe prospěšnou činnost. Tak tomu bylo i v případě [redacted] a žalobce, neboť [redacted] konal ve prospěch žalobce takové činnosti, které nebyl schopen činit sám žalobce, a na větších akcích pracovali společně a žalobce naopak konal práce, které příslušely zednické profesi, které nevykonával [redacted]. Okresní soud dovodil, že [redacted] ani žalobce přímo žalované pravděpodobně nesdělili, kdy vykonají stavební činnost v rámci sdružení a kdy ne, což ale nebylo jejich povinností. Sama žalovaná však s nimi jednala jako se sdružením, což se projevilo úhradami záloh žalobci a dohodou o vystavení konečné faktury žalobcem. Okresní soud dále vyšel z toho, že žalovaná nemluvila pravdu, pokud uvedla, že neví, co je to sdružení podnikatelů, neboť sama v takovém sdružení podnikala se svým manželem, Okresní soud z toho dovodil, že žalovaná nemluvila pravdu, ani pokud uváděla, že neuzavřela smlouvu se sdružením [redacted] a žalobce, a že jejím smluvním partnerem byl pouze [redacted]. Navíc žalovaná opakovaně označovala v komunikaci [redacted] a žalobce jako společníky a nepochybně je takto pojímala, neboť zálohy na cenu díla vyplácela žalobci a chtěla po něm i vystavit fakturu. Okresní soud tedy dovodil, že se [redacted] a žalobce sdružili za účelem zhotovení předmětného díla, a proto je žalobce ve věci aktivně věcně legitimován. Účastníci řízení se shodli na rozsahu provedených prací a víceprací, jakož i na konečné ceně ve výši 203 580 Kč a ve shodě byli také ohledně poskytnutí finančních záloh ve výši 111 550 Kč, které žalovaná vyplatila žalobci. K předání a převzetí díla se stanovením konečného nedoplatku ceny díla ve výši 51 241 Kč (po zohlednění slev včetně částky 9 600 Kč za ubytování žalobce) došlo dne 17. 11. 2010. Ohledně částky 9 600 Kč však bylo v řízení vedeném u okresního soudu pod sp. zn. 37 EC 280/2011 rozhodnuto tak, že se ve vztahu k žalobci nejedná o nárok žalované, ale její tchýně. Žalované tak muselo být jasné, že má kromě částky 51 241 Kč zaplatit i částku 9 600 Kč, tedy celkem 60 841 Kč. Měla tak učinit k rukám žalobce na základě jím vystavené faktury, což byl její požadavek, přičemž není rozhodné, z jakých pohnutek k této dohodě mezi žalovanou a [redacted] [redacted] kterou žalobce akceptoval, došlo. Žalovaná obdržela fakturu č. 3/2013, kterou však vrátila s tím, že neobsahuje správné údaje, avšak v té době nijak neuvedla, jaké údaje po žalobci v opravené faktuře požaduje. Teprve v průběhu řízení sdělila, že ve faktuře mělo být uvedeno, že je účtováno za provedené práce na zázemí pro agroturistiku v [redacted]. Zaplacení ceny díla se žalobce mohl úspěšně domoci až po vystavení řádné faktury, což však dosud neučinil. Žaloba tak byla podle okresního soudu podána předčasně a ten ji v celém rozsahu (po částečném zpětvzetí žaloby) zamítl.

Pro závěr o nepřiznání nároku na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků vyšel okresní soud z toho, že žalovaná nesdělila žalobci, co konkrétně má řádná faktura obsahovat. Žalovaná tak mohla podání žaloby žalobcem zabránit, nicméně současně okresní soud zohlednil, že se i žalobce choval liknavě a neposkytoval žalované dostatečnou součinnost (nedostavil se dne 17. 11. 2010 na schůzku a nereagoval ani na telefonické či e-mailové žádosti žalované o vystavení faktury), přičemž v opačném případě také mohl předejít sporu. Okresní soud tak na obou stranách shledal zavinění na vedení sporu, a proto aplikoval ustanovení § 150 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

2. Proti výroku II. a s ním souvisejícím nákladovým výročkům (III. až V.) rozsudku okresního soudu si žalobce podal včasné odvolání s návrhem, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobě v celém rozsahu (po jejím částečném zpětvzetí) vyhověl. Tento svůj návrh žalobce odůvodnil tím, že považuje za správný závěr okresního soudu o tom, že mezi žalobcem a [redacted] byla uzavřena smlouva o sdružení. Ostatně sama žalovaná v době, kdy řízení ještě nebylo vedeno, ve svých vyjádřeních připouštěla, že považuje žalobce a [redacted] za společné zhotovitele. Žalobce vyúčtoval cenu díla řádnou fakturou, která obsahuje veškeré potřebné náležitosti a rovněž i obě náležitosti sjednané dne 17. 11. 2010 (uvedení celkové ceny díla ve výši 162 791 Kč a vystavení faktury žalobcem), přičemž případné osobní preference žalované ohledně nepovinných údajů faktury jsou zcela irelevantní. Povinnou náležitostí faktury, která nebyla mezi účastníky sjednána, nebylo ani přiložení výkazu výměr. Dílo bylo žalované řádně předáno dne 17. 11. 2010, čímž vznikl nárok na zaplacení jeho ceny. Žaloba tak nebyla v žádném případě podána předčasně, neboť i sama žalovaná připustila, že předmětnou fakturu od žalobce obdržela.
3. Proti nákladovým výročkům III. až V. si podala včasné odvolání i žalovaná, která navrhovala změnu těchto výroků tak, aby byl k náhradě nákladů řízení státu zavázán pouze žalobce, který by měl současně být zavázán nahradit veškeré náklady řízení i žalované. Žalovaná totiž byla v řízení plně procesně úspěšná, a pro aplikaci § 150 o. s. ř. nebyl podle ní dán důvod. V rámci vyjádření k odvolání žalobce žalovaná uvedla, že navrhuje potvrzení výroku I. rozsudku okresního soudu s tím, že není dána aktivní věcná legitimace žalobce, jelikož neexistovalo sdružení mezi ním a [redacted]. Smlouvu uzavřela žalovaná s [redacted] pro nějž žalobce pracoval. Okolnost, že žádné sdružení mezi žalobcem a [redacted] neexistovalo, ostatně potvrdil v rámci své výpovědi i sám žalobce.
4. Odvolací soud rozsudek okresního soudu přezkoumal v odvoláními napadeném rozsahu (tj. s výjimkou výroku I., který žádným z odvolání napaden nebyl a nabyl tak odděleně právní moci), a to včetně řízení jeho vydání předcházejícího. Po tomto přezkumu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání účastníků jsou důvodná pouze zčásti.
5. Z dosavadního obsahu spisu se podává, že žalobou došlou soudu dne 7. 11. 2013 se žalobce domáhal po žalované zaplacení částek 60 841 Kč a 4 126 Kč s úrokovým příslušenstvím. Své nároky žalobce odvozoval z uzavřených smluv o dílo. Přitom nejprve uváděl, že se žalovanou (jako objednatel) uzavřel sám (jako zhotovitel) na přelomu srpna a září roku 2010 ústní smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení prací v zázemí pro agroturistiku, které je součástí nemovitostí žalované v obci [redacted]. Žalobce následně začal skutkově tvrdit, že s [redacted] tvořili sdružení ve smyslu § 829 obč. z., a takto s žalovanou uzavřeli jako zhotovitelé ústní smlouvu o dílo na základě nabídky ze dne 19. 7. 2010. Rozpočet byl žalovanou akceptován a hotové dílo bylo sdružením předáno dne 17. 11. 2010, přičemž téhož dne byla v protokolu o předání stavby dohodnuta v důsledku vad díla a neoprávněného zápočtu žalované konečná cena za zhotovení díla ve výši 162 791 Kč, která měla být uhrazena žalobci. Oba účastníci sdružení se stali věřiteli pohledávky na zaplacení ceny díla na základě smlouvy uzavřené s žalovanou, a to společně a nerozdílně. Proti částce ve výši 162 791 Kč byly zohledněny zálohy uhrazené žalovanož žalobci v celkové výši 111 550 Kč, nezaplacený zbytek pak činí částku 51 241 Kč. K této částce žalobce připočetl částku 9 600 Kč, kterou si původně žalovaná ve svůj prospěch zohlednila jako náklady na

ubytování žalobce u tchýně žalované po dobu provádění díla. Součet částek 51 241 Kč a 9 600 Kč pak činí částku 60 841 Kč. Žalobce se domáhal zaplacení úroku z prodlení z této částky za dobu od 30. 10. 2013, neboť dopisem ze dne 16. 10. 2013 stanovil žalované lhůtu k zaplacení do 29. 10. 2013, kterou však žalovaná nedodržela. Pokud jde o částku 4 126 Kč, pak žalobce tvrdil, že v říjnu 2010 uzavřel se žalovanou další smlouvu o dílo, jejímž předmětem byla oprava omítky v místnosti pro kočky, oprava elektroinstalace a palubek v místnosti s krbem. Ohledně této částky však vzal žalobce svou žalobu částečně zpět a řízení bylo v tomto rozsahu částečně zastaveno výrokiem I. odvoláním napadeného rozsudku, který nebyl odvoláním žádného z účastníků napaden.

6. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v celém rozsahu s tím, že žalobce není k podání žaloby aktivně věcně legitimován, neboť na stavbě pracoval pouze jako zaměstnanec [redacted], s nímž žalovaná uzavřela smlouvu o dílo na základě jeho nabídky ze dne 19. 7. 2010. K dokončení a předání díla došlo opožděně až 17. 11. 2010 a téhož dne byla dohodnuta částka k úhradě a způsob úhrady. Žalovaná předala žalobci dvě zálohy v celkové výši 111 550 Kč a on vystavil fakturu svým jménem na žádost [redacted]. Žalovaná se proti žalobě rovněž bránila tvrzením, že žalobce jí nevystavil řádnou fakturu na úhradu doplatku, protože jako objekt, na kterém byly práce uskutečněny, uvedl ve faktuře rodinný dům v [redacted] č. p. [redacted] ačkoli práce byly prováděny na objektu s označením zázemí pro agroturistiku. Toto označení bylo pro žalovanou důležité z hlediska financování stavby a uznání výdajů daňovým orgánem. Žalovaná také namítala, že se závěrečnou fakturou měla obdržet i výkaz výměr, což se však nestalo.
7. Poprvé bylo ve věci samé okresním soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, který však byl zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 30. 11. 2016, a to zejména s ohledem na jeho nepřezkoumatelnost jeho závěrů pro nesrozumitelnost.
8. Odvolací soud považuje skutková zjištění učiněná okresním soudem z jím provedených důkazů za správná a pro zestručnění na ně plně odkazuje. Nicméně odvolací soud považoval za nutné ve smyslu § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakovat níže uvedené důkazy provedené již dříve okresním soudem, neboť z nich odvolací soud zjistil skutečnosti dříve okresním soudem nezjištěné. Odvolací soud tak nad rámec zjištění učiněných okresním soudem zjistil:
 - z listiny ze dne 17. 11. 2010 na č. l. 14 spisu, že dne 17. 11. 2010 byla sepsána listina obsahující nad rámec zjištění učiněných okresním soudem dále část, v níž je uvedeno, že po domluvě zbývá uhradit 51 241 Kč,
 - z e-mailové zprávy ze dne 17. 3. 2011 na č. l. 19 spisu včetně dopisu ze dne 16. 3. 2011 na č. l. 19 verte spisu, že dne 17. 3. 2011 zaslala žalovaná [redacted] dopis ze dne 16. 3. 2011, v němž mimo jiné uvedla, že v roce 2010 u ní žalobce s [redacted] prováděli na základě dohody stavební práce na objektu zázemí pro agroturistiku, přičemž s nimi oběma jednala vždy jako se společníky,
 - z listiny ze dne 10. 11. 2010 na č. l. 23 spisu, že dne 10. 11. 2010 podepsali žalobce, žalovaná a [redacted] listinu, v níž se mimo jiné uvádí, že závady, které vážnou na stavbě, a které je možno odstranit, budou odstraněny a na zbytek závad bude poskytnuta dohodnutá sleva,
 - z protokolu o jednání před Okresním soudem v Bruntále ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 37 EC 280/2011, v části týkající se výslechu [redacted] jako svědkyně na č. l. 30 spisu, že žalovaná v postavení svědkyně tehdy vypověděla, že měla e-mailovou nabídku od žalobce a [redacted] kterou akceptovala, přičemž žalobce to měl s [redacted] domluveno tak, že spolupracovali a vůči ní vystupovali vždy jako společní zhotovitelé a platila tomu, kdo vystavil fakturu a práce vyúčtoval. V této souvislosti považuje odvolací soud za nutné uvést, že pokud bylo ze strany žalované namítáno, že tyto skutečnosti žalovaná při své výpovědi neuvědla, ale byly do protokolu vepsány až při prepisu protokolu, pak tuto námitku nepovažuje odvolací soud za akceptovatelnou. Na tento protokol (včetně prepisu jeho klíčových pasáží, v nichž žalovaná označuje žalobce a [redacted] jako společné zhotovitele) totiž žalobce odkazoval již od počátku řízení, přičemž žalovaná nikdy obsahovou správnost této listiny nijak nezpochybovala. Odvolací soud tak tuto námitku žalované vyhodnotil jako ryze účelovou.

- z dopisu ze dne 1. 9. 2011 na č. l. 105 spisu, že v dopise ze dne 1. 9. 2011 zástupce žalobce sděluje žalované, že jí zasílá fakturu na částku 4 126 Kč s tím, že z jemu předložených písemných podkladů nevyplývá, že by žalovaná uzavřela s žalobcem nějakou další ústní smlouvu o dílo,
- z dopisu ze dne 25. 2. 2011 na č. l. 109 spisu, že obsahem tohoto dopisu adresovaného zástupcem žalobce žalované, je mimo informace týkající se smlouvy o dílo, jehož cena byla fakturována ve výši 4 126 Kč, rovněž dotaz zástupce žalobce na žalovanou, s kým uzavřela smlouvu o dílo na rekonstrukci rodinného domu v červenci 2010 a zda žalovaná hodlá doplatit [redacted] či žalobci (pokud byl kontrahentem této smlouvy) částku 51 241 Kč, přičemž pokud by žalovaná měla za to, že smlouvu o dílo uzavřela pouze s [redacted] vyzývá ji k vrácení potvrzení ze dne 10. 11. 2010 o přijetí částky 60 000 Kč, neboť v takovém případě by takové potvrzení bylo vystaveno zcela nevysvětlitelně žalobcem,
- z dopisu ze dne 2. 3. 2011 na č. l. 119 spisu, že dne 2. 3. 2011 sepsala žalovaná dopis adresovaný zástupci žalobce, v němž sděluje v reakci na dopis ze dne 25. 2. 2011, že žalobce, který u ní na základě ústní dohody prováděl stavební práce, dosud nepředal stavbu a neodstranil závady, které brání kolaudaci stavby, přičemž po převzetí peněžních záloh a podepsání závazku přestal reagovat na její výzvy a nevystavil řádný daňový doklad s výkazem výměr, o který jej žádala,
- z dopisu ze dne 29. 10. 2012 na č. l. 107 spisu, že dne 29. 10. 2012 sepsal zástupce žalobce dopis adresovaný žalované, v němž uvádí, že žalovaná s žalobcem a [redacted] jako zhotoviteli uzavřela na přelomu srpna a září 2010 ústní smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení prací v zázemí pro agroturistiku v [redacted] dále že je žalovaná vyzvána k zaplacení částky 60 841 Kč jako částky dohodnuté s [redacted] a navýšené o částku 9 600 Kč, dále že přílohou tohoto dopisu byla faktura č. 3/2013 ze dne 14. 10. 2013,
- z faktury č. 3/2013 na č. l. 108 spisu, že v této faktuře ze dne 14. 10. 2013 je jako odběratel uvedena žalovaná a jako dodavatel žalobce, který fakturuje za provedené práce na rodinném domě [redacted] 166 celkovou částku 172 391 Kč, z níž po odečtení zaplacených záloh ve výši 51 550 Kč a 60 000 Kč zbývá doplatit částka 60 841 Kč,
- z dodejky na č. l. 118 spisu, že žalované byla zásilka zaslaná jí zástupcem žalobce vhozena do schránky na adrese [redacted] dne 17. 10. 2013,
- z dopisu ze dne 18. 10. 2013 založeného v přílohové obálce, že dne 18. 10. 2013 sepsala žalovaná dopis adresovaný zástupci žalobce, a to jako reakci na jeho dopis ze dne 29. 10. 2012, který jí byl doručen dne 17. 10. 2013, a v němž mimo jiné uvedla, že fakturu ze dne 14. 10. 2013, která byla přílohou dopisu ze dne 29. 10. 2012, nemůže proplatit neboť není vystavena na celkovou částku, neobsahuje výkaz výměr, obsahuje nepravdivé údaje a žalobcem nebylo dílo řádně předáno a nebyly na něm odstraněny vady,
- z e-mailové zprávy ze dne 14. 12. 2011 na č. l. 117 spisu, že dne 6. 9. 2011 sepsala žalovaná e-mailovou zprávu adresovanou svému tehdejšímu zástupci (a následně dne 14. 12. 2011 přeposlanou zástupci žalobce), v níž žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobce žalované nabídl, že má společníka [redacted], se kterým dělají větší stavby, následně spolu přijeli a dohodli se s žalovanou ústně na postupu a dokončení prací na stavbě,
- z faktury č. 2/2011 na č. l. 186 spisu, že tato faktura byla vystavena na částku 4 126 Kč za provedení oprav omítek, zaházení drážek, štuky a omítky,
- z výpovědi žalobce, že s [redacted] měli dohodu, že budou u žalované společně dělat zámkovou dlažbu a pak i vnitřek, měli tam pracovat jako dva šéfové, ostatní pracovníky si pak najímali, dále že oba přišli za žalovanou, která si od nich převzala rozpočet a řekla, že mohou začít, na což oni oba řekli, že to tedy začnou dělat, dále že žalobce označoval [redacted] před žalovanou jako svého společníka, dále že práce předával žalobce spolu s [redacted] žalované dne 10. 11. 2010 a po zjištění vad a nedodělků tyto následně spolu s [redacted] odstraňovali, dále že žalobce sdružení chápe jako spolupráci na zakázce s tím, že společně najímají lidi, mají společné nářadí a společně se pak dělí o zisk,
- z výpovědi svědka [redacted] že si pod pojmem sdružení představuje neformální spolupráci, kdy se s žalobcem navzájem zastupovali na stavbách, které dělali spolu, dále že žalobce stavbu u žalované vyměřil a sepsal ručně rozpočet, který svědek přepsal do počítače a poslal jej žalované, která pak při osobním jednání s ním a žalobcem s rozpočtem souhlasila a dohodli se, že

podle tohoto rozpočtu dílo provedou žalobce spolu se svědkem, dále že při předání díla byly nějaké vady, které se buď opravily, nebo se na ně poskytla sleva. Odvolací soud v této souvislosti považuje za nutné uvést, že na závěru o věrohodnosti výpovědi svědka [redacted] a žalobce nemůže nic změnit ani korespondence zástupce žalobce adresovaná žalované, jak na ni poukazovala žalovaná. Je pravdou, že v dopise ze dne 1. 9. 2011 zástupce žalobce uvedl, že z jemu předložených písemných podkladů nevyplývá, že by žalovaná uzavřela s žalobcem nějakou další ústní smlouvu o dílo, avšak odvolací soud v tomto případě zohlednil skutečnost, že tento dopis sepsal zástupce žalobce a nejedná se tak o přímé vyjádření žalobce či svědka [redacted]. Navíc je nutno přihlídnout i k tomu, že není jasné, z jakých písemných podkladů zástupce žalobce při svých závěrech uvedených v dopisu ze dne 1. 9. 2011 vycházel, a které listiny tak měl k dispozici. Pokud pak v dopisu ze dne 25. 2. 2011 zástupce žalobce činil dotaz na žalovanou, s kým uzavřela smlouvu o dílo a zda hodlá doplatit [redacted] či žalobci (pokud byl kontrahentem této smlouvy) částku 51 241 Kč, nelze to rovněž pokládat za skutečnost, která by jakkoliv mohla znevěrohodnit výše uvedená zjištění učiněná z výpovědi žalobce a svědka [redacted]. Jedná se totiž opět o vyjádření zástupce žalobce a nikoliv žalobce či [redacted] samotných a navíc z něj nelze dovodit, že by měl zástupce žalobce za to, že žalovaná smlouvu uzavřela jen s [redacted] – zástupce žalobce pouze činí dotaz na žalovanou, s kým podle ní smlouvu uzavřela,

z výpovědi žalované odvolací soud nevyvodil žádná skutková zjištění, a to s ohledem na rozpornost výpovědi žalované s ostatními listinnými důkazy, které činily její výpověď nevěrohodnou. V této souvislosti odvolací soud zohlednil to, že žalovaná ve své výpovědi uváděla, že smlouvu o dílo uzavřela pouze s [redacted] přitom však žalovaná současně v době před zahájením tohoto řízení opětovně uváděla, že žalobce spolu s [redacted] považuje za společné zhotovitele, což je ve zcela zjevném logickém rozporu. Okolnost, že považuje žalobce s [redacted] za společné zhotovitele, s nimiž oběma uzavřela smlouvu o dílo, uvedla žalovaná v dopisu ze dne 2. 3. 2011. V něm žalovaná zmiňuje, že žalobce, který u ní na základě ústní dohody prováděl stavební práce, dosud nepředal stavbu a neodstranil závady, které brání kolaudaci stavby, přičemž po převzetí peněžních záloh a podepsání závazku přestal reagovat na její výzvy a nevystavil řádný daňový doklad s výkazem výměr, o který jej žádala. V této souvislosti odvolací soud uvádí, že nemá za to, že by se tento dopis žalované týkal pouze smlouvy o dílo uzavřené na opravu omítek za vyfakturovanou cenu 4 126 Kč (jak zmiňovala žalovaná), neboť z tohoto dopisu zcela jasně vyplývá, že žalovaná v něm namítá nevystavení řádného daňového dokladu (faktury) s výkazem výměr, přičemž toto pochybení žalovaná vytýkala v celém průběhu řízení pouze v souvislosti se smlouvou o dílo, která byla předmětem odvolacího řízení (tj. nikoliv v souvislosti se smlouvou o dílo na opravu omítek za cenu 4 126 Kč). Navíc se jedná o reakci na dopis zástupce žalobce ze dne 25. 2. 2011, v němž sice je na začátku poukazováno na smlouvu o dílo na opravu omítek, ale následně jsou rovněž zmiňovány i další smluvní vztahy vzniklé v souvislosti se stavebními úpravami na domě žalované v [redacted] dotazem zástupce žalobce na to, s kým má žalovaná za to, že uzavřela ústní smlouvu o dílo v červenci 2010. Je tak zcela evidentní, že jak dopis zástupce žalobce ze dne 25. 2. 2011, tak i na něj navazující odpověď žalované ze dne 2. 3. 2011, se netýkají jen smlouvy o dílo na opravu omítek za částku 4 126 Kč a tudíž skutečnosti uvedené žalovanou v dopisu ze dne 2. 3. 2011 je možno vztáhnout i na smlouvu o dílo, která je předmětem odvolacího řízení. Žalovaná dále v dopisu ze dne 16. 3. 2011 uvedla, že v roce 2010 u ní žalobce s [redacted] [redacted] prováděli na základě dohody stavební práce na objektu zázemí pro agroturistiku, přičemž s nimi oběma jednala vždy jako se společníky. Obdobně pak žalovaná v e-mailové zprávě ze dne 6. 9. 2011 uvedla, že žalobce žalované nabídl, že má společníka [redacted] se kterým dělají větší stavby, následně spolu přijeli a dohodli se s žalovanou ústně na postupu a dokončení prací na stavbě. Tuto skutečnost pak potvrdila žalovaná v pozici svědkyně i v rámci řízení vedeném u Okresního soudu v Bruntálu pod sp. zn. 37 EC 280/2011, kde uvedla, že měla e-mailovou nabídku od žalobce a [redacted] kterou akceptovala, přičemž žalobce to měl s [redacted] domluveno tak, že spolupracovali a vůči ní vystupovali vždy jako společní zhotovitelé. S ohledem na okolnost, že žalovaná všechny tyto skutečnosti sdělila před zahájením tohoto řízení, nemá odvolací soud žádné pochybnosti o jejich věrohodnosti. V kontextu celé věci pak působí zcela nepřesvědčivě zdůvodnění výše uvedených rozporů žalovanou s tím, že v rámci svých dopisů

a výpovědi před soudem uváděla, že dílo zhotovovali žalobce s [redacted] jako společní zhotovitelé proto, že se snažila předejít sporu, celou věc rozklíčovat a domoci se vystavení faktury. Rovněž argument žalované, že označila žalobce a [redacted] jako společné zhotovitele z právní neznalosti věci, považuje odvolací soud za zcela nevěrohodný. Okolnost, že žalobce s [redacted] dílo zhotovovali společně a společně vystupovali, není právním hodnocením věci, ale uvedením skutkových okolností věci, k nimž není potřeba žádných právních znalostí. Stejně tak zcela nelogicky ve vztahu k tomu, že žalovaná dle své výpovědi uzavřela smlouvu jen s [redacted] působí okolnost, že žalovaná platila zálohy na cenu díla jen žalobci, se kterým neměla být ve smluvním vztahu. Jinak než tím, že žalovaná uzavřela smlouvu o dílo nejen s [redacted] ale i s žalobcem, není možno podle odvolacího soudu vysvětlit ani okolnost, že žalovaná minimálně souhlasila s tím, že konečnou fakturu na vyúčtování ceny díla vystaví žalobce. Sama žalovaná (jednající jako podnikatelka, tedy jako profesionál s přehledem o svých obchodních aktivitách) totiž po celou dobu řízení trvala na tom, aby faktura (jíž bude účtována cena díla) měla jí požadované náležitosti tak, aby ji mohla řádně vést ve svém účetnictví a případně na jejím základě mohla čerpat dotace. Pokud tedy žalovaná lpěla na jí požadovaných náležitostech faktury a bez nich ji odmítala zaplatit, je pak zcela nemyslitelné a nelogické, že by si žalovaná vložila do svého účetnictví a následně také proplatila fakturu, kterou by jí vystavil někdo (žalobce), s nímž (dle jejích tvrzení) nebyla v žádném smluvním vztahu. S ohledem na rozpor výše uvedených skutečností uváděných a činěných žalovanou před zahájením řízení s obsahem její výpovědi učiněné v tomto řízení (navíc v postavení účastnice řízení) pak této její výpovědi odvolací soud neuvěřil, tuto považoval za nevěrohodnou a neučinil z ní žádná skutková zjištění.

Nad rámec těchto důkazů pak odvolací soud nepovažoval za nutné, s ohledem na níže uvedené právní hodnocení věci (při němž nebylo nutno zjišťovat, zda a v jakém rozsahu případně žalovaná porušovala své smluvní povinnosti), opakovat či provádět další dokazování.

9. S ohledem na výše uvedená zjištění pak odvolací soud z hlediska právního dospěl (na rozdíl od soudu okresního) k závěru, že mezi žalobcem a [redacted] nebyla uzavřena smlouva o sdružení ve smyslu § 829 obč. z. Odvolací soud k tomuto závěru dospěl na základě toho, že oba sice spolu po delší čas na stavbách spolupracovali, ale vždy se ad hoc neformálně dohodli na spolupráci na konkrétní stavbě. Je sice pravdou, že smlouva o sdružení má neformální charakter, k jejímu uzavření je však potřeba, aby se její strany dohodly nejenom na základních otázkách účelu vzniku sdružení, ale i na otázkách týkajících se společného postupu a vzájemného vypořádání v průběhu existence sdružení a také po jeho skončení. Odvolací soud má za to, že taková dohoda mezi žalobcem a [redacted] neexistovala, a tudíž neexistovalo ani jejich sdružení ve smyslu § 829 obč. z. Také okolnost, že žalobce nebyl plátcem DPH, svědčí pro závěr, že sdružení mezi ním a [redacted] který plátcem DPH byl, neexistovalo, neboť v opačném případě by musel být plátcem DPH i žalobce (dle § 94 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, účinného do 31. 12. 2012). Navíc i sám žalobce ve své první výpovědi před okresním soudem uvedl, že žádné sdružení mezi ním a [redacted] nebylo. V průběhu řízení také ani nevyšlo najevo, že by některý z nich žalovanou informoval o tom, že by jednali jako účastníci sdružení. Na základě všech těchto skutečností tedy odvolací soud dovodil neexistenci sdružení dle § 829 a násl. obč. z. mezi žalobcem a [redacted]. Nicméně odvolací soud současně dospěl k závěru, že smlouvu o dílo s žalovanou uzavřeli oba dva (tj. žalobce i [redacted] jako společní zhotovitelé, jak vyplynulo z jejich výpovědí, v nichž uvedli, že jejich spolupráce probíhala tak, že společně najímali lidi na práci, měli společné nářadí, dělili se o zisk a na stavbách se vzájemně zastupovali. Žalobce s [redacted] měli dohodu, že budou u žalované společně pracovat na stavbě, přičemž měli mít rovnocenné postavení (dle žalobce tam měli pracovat jako „dva šéfové“). Tuto okolnost sdělili i žalované, které společně předložili rozpočet, se kterým žalovaná souhlasila, a dohodli se s ní, že podle tohoto rozpočtu oba dva dílo provedou. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že žalobce uzavřel s [redacted] na straně zhotovitelů s žalovanou na straně objednatele smlouvu o dílo, přičemž s ohledem na pluralitu na straně zhotovitelů byli žalobce s [redacted] ke zhotovení díla zavázáni ve smyslu § 293 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. z.“) společně a nerozdílně. V průběhu řízení totiž nevyšlo najevo, že by mezi smluvními stranami smlouvy o dílo bylo dohodnuto, že by

každý ze zhotovitelů (žalobce či [redacted] měl provést pouze určitou část díla. Společný závazek k provedení díla tedy byl povinen splnit kterýkoliv z nich v celém rozsahu. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že dílo jako takové mělo být zhotoveno v rozsahu dle rozpočtu ze dne 19. 7. 2010 s určitými vícepracemi, ale současně i s určitými nedodělkami a vadami. V průběhu řízení nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že by se strany smlouvy o dílo nějak dohodly ohledně vzniku nároku na cenu díla, a proto bylo nutno tuto otázku posoudit dle § 554 obch. z. s tím, že nárok na cenu díla zhotovitelům vznikne v okamžiku provedení díla, kterým se rozumí jeho řádné ukončení a předání objednateli. K předání díla žalované došlo dne 17. 11. 2010, kdy byl sepsán předávací protokol (podepsaný i žalovanou jako objednatelkou), který obsahuje i dohodu o poskytnutí slevy z předtím ujednané ceny ve smyslu § 564 ve spojení s § 439 obch. z. Současně došlo dne 17. 11. 2010 k dohodě o tom, že v této výši (tj. v částce 51 241 Kč) vznikl nárok na zaplacení ceny díla. Došlo tak k modifikaci okamžiku vzniku nároku na cenu díla obecně stanoveném § 554 obch. z. tak, že zhotovitelům vznikl nárok na zaplacení ceny díla ve výši 51 241 Kč (včetně odpočtu částky 9 600 Kč jako nákladů za ubytování žalobce včetně jídla) okamžikem uzavření dohody ze dne 17. 11. 2010, a to bez ohledu na stav tohoto díla. Žalobce namítal, že žalované nevznikl hmotněprávní nárok na zaplacení částky 9 600 Kč, a že tedy žalovaná nebyla oprávněna tuto částku odečíst od ceny díla. Odvolací soud k tomu poznamenává, že okolnost, zda žalované vznikl či nevznikl z hmotněprávního hlediska na tuto částku nárok, není vůbec podstatná, neboť klíčové je pouze to, že strany smlouvy o dílo uzavřely dohodu o zaplacení ceny díla (po poskytnutí slevy) v této výši. Pokud se strany smlouvy na výši této slevy shodly, nelze pak s ohledem na zásadu smluvní volnosti následně namítat, že výše slevy měla být poskytnuta v částce nižší či vyšší a taková dohoda je pro strany smlouvy závazná. Rovněž není rozhodná pohnutka stran při ujednávání výše slevy, tedy není rozhodné to, zda se strany domnívaly, že žalované vznikl hmotněprávní nárok na částku 9 600 Kč. Odvolací soud si je vědom toho, že dohodu o výši ceny díla (písemně vyjádřenou v předávacím protokolu ze dne 17. 11. 2010) sice uzavřel s žalovanou jen [redacted] avšak současně má za to, že se žalobce s [redacted] dohodli na tom, že se mohou jako společníci vzájemně zastupovat, přičemž jednání kteréhokoliv z nich zavazuje i druhého z nich (jak vyplynulo z jejich výpovědí). Odvolací soud současně dovodil, že o této dohodě o jednání jednoho ze zhotovitelů za oba musela vědět i žalovaná, což sama připustila v rámci své výpovědi v řízení vedeném u okresního soudu pod sp. zn. 37 EC 280/2011, v níž uvedla, že platila vždy tomu, kdo vystavil fakturu a práce vyúčtoval. Vědomost žalované o takovém způsobu jednání zhotovitelů je ostatně potvrzována i skutečností, že žalovaná platila zálohy na cenu díla vždy jen žalobci, když ji k tomu vyzval. Je tak možno dospět k závěru, že dohoda o zaplacení ceny díla uzavřená v rámci předávacího protokolu ze dne 17. 11. 2010 vázala i žalovaného. Ostatně z jednání žalobce, který v rámci žaloby uplatnil pouze nárok vyplývající z takto uzavřené dohody, je možno také dovodit, že se cítil být touto dohodou vázán. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že mezi stranami smlouvy o dílo byla uzavřena dohoda o tom, že za dílo bude s přihlédnutím k vícepracím, nedodělkům a vadám zaplacená cena ve výši 51 241 Kč.

10. Jak již bylo uvedeno výše, odvolací soud má za to, že žalobce a [redacted] byli povinni provést dílo společně a nerozdílně ve smyslu § 293 obch. z., neboť v případě zhotovení díla stáli na straně dlužníka, tedy osoby povinné ke splnění závazku. Jinak tomu však bylo v případě, kdy jim měla žalovaná zaplatit cenu díla, neboť v takovém případě stáli žalobce s [redacted] na straně věřitele a na straně dlužníka stála pouze žalovaná. Úpravu takové situace však obch. z. neobsahuje, neboť § 296 obch. z. dopadá sice na obdobnou situaci, avšak jen pro případ nedělitelného plnění, jímž poskytnutí peněžitého plnění zcela jistě není. Proto je nutno danou situaci posoudit v souladu s § 1 odst. 2 obch. z. dle ustanovení obsažených v obč. z., a to konkrétně dle § 512 odst. 1 obč. z., neboť ze zákona, z rozhodnutí soudu, ani ze smlouvy nevyplývá, že by vůči žalované byli k zaplacení celé ceny díla oprávněni zhotovitelé společně a nerozdílně, a že by tak bylo možno aplikovat ustanovení § 513 obč. z. Podle § 512 odst. 1 obč. z. má v případě dělitelného plnění každý z věřitelů nárok na plnění pouze svého podílu, přičemž není-li výše podílu stanovena, náleží každému stejný podíl, tj. v tomto případě by to byla $\frac{1}{2}$ z celkové ceny díla. Odvolací soud však dospěl k závěru, že v rámci uzavření dohody při předání díla dne 17. 11. 2010 došlo k dohodě

o tom, že kromě již zaplacených záloh v celkové výši 111 550 Kč má být žalobci vyplacena i zbylá část ceny díla, tj. částka 51 241 Kč. Strany smlouvy se totiž dohodly, že „závěrečná“ faktura na doplatek ceny díla bude vystavena na žalobce, tj. není možno dospět k jinému závěru než tomu, že i nárok na zaplacení této části ceny díla vůči žalované vznikl jen žalobci a nikoliv [REDAKCE]. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pouze ohledně částky 51 241 Kč a ve zbylém rozsahu (tj. ohledně částky 9 600 Kč s příslušenstvím) ji považuje za neoprávněnou.

11. Pokud bylo v tomto předávacím protokolu ze dne 17. 11. 2010 dále uvedeno, že na cenu díla po odečtení nároku na slevu a zaplacených záloh bude vytavena faktura, pak toto ujednání nepovažuje odvolací soud za ujednání o okamžiku vzniku nároku na cenu díla, ale za ujednání o okamžiku vzniku splatnosti ceny díla. Splatnost ceny díla pak měla podle této dohody nastat na základě vystavení faktury se čtrnáctidenní splatností. Odvolací soud má za to, že lhůtu 14 dnů je nutno počítat nikoliv od vystavení faktury, ale od jejího doručení žalované, neboť při opačném závěru by mohlo dojít k absurdní situaci, kdy by si žalobce vystavil fakturu a aniž by ji doručil žalované (a tedy aniž by se žalovaná vůbec dozvěděla, že jí již vznikla povinnost zaplatit), dostala by se tato do prodlení. Odvolací soud proto lhůtu splatnosti počítal od okamžiku doručení faktury žalované, k čemuž došlo dne 17. 10. 2013, jak vyplývá jednak z dodejky na č. l. 118 spisu a jednak i z dopisu žalované ze dne 18. 10. 2013, v němž převzetí faktury dne 17. 10. 2013 výslovně zmiňuje. Lhůta 14 dnů k zaplacení tedy uplynula dne 31. 10. 2013 a žalovaná je tak v prodlení až od 1. 11. 2013 a nikoliv od 30. 10. 2013, odkdy požadoval úrok z prodlení žalobce. Proto odvolací soud nepovažuje žalobu žalobce za důvodnou právě ohledně úroku z prodlení za dny 30. 10. 2013 a 31. 10. 2013. Odvolací soud tak na rozdíl od okresního soudu nepovažuje žalobu za předčasnou, neboť v rámci dohody ze dne 17. 11. 2010 nebyly stanoveny žádné konkrétní náležitosti či přílohy faktury, jejichž nedodržení by mělo za následek nemožnost zesplatnění nároku na cenu díla. Nelze tak považovat za relevantní námitku žalované, že k zesplatnění ceny díla nedošlo, neboť faktura neobsahovala označení díla jako zázemí pro agroturistiku, či že k této faktuře nebyl doložen výkaz výměr.
12. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak odvolací soud výrokem I. písm. a) tohoto rozsudku změnil ve smyslu § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. výrok II. rozsudku okresního soudu a žalobě co do zaplacení částky 51 241 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 1. 11. 2013 vyhověl. Ve zbylém rozsahu, tj. co do zaplacení částky 9 600 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 60 841 Kč za dobu od 30. 10. 2013 do 31. 10. 2013 a z částky 9 600 Kč za dobu od 1. 11. 2013 do zaplacení, pak odvolací soud výrok II. rozsudku okresního soudu svým výrokem I. písm. b) ve smyslu § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
13. S ohledem na okolnost, že odvolací soud částečně změnil výrok II. rozsudku okresního soudu, rozhodl současně ve smyslu § 224 odst. 2 o. s. ř. o náhradě nákladů řízení před okresním soudem. V první řadě považuje odvolací soud za nutné zmínit, že v průběhu řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení některému z účastníků ve smyslu § 150 o. s. ř. S ohledem na výše uvedené právní závěry (odlišnými od závěru okresního soudu o předčasnosti žaloby) totiž není možno dospět k závěru, že by žalobce jakkoliv přispěl k nutnosti vedení tohoto řízení tím, že by nevystavil dle žalované „řádnou“ fakturu. A protože žalovaná byla z větší části zavázána k zaplacení dluhu, bylo tak zcela namístě o náhradě nákladů prvostupňového řízení rozhodnout podle poměru úspěchu jednotlivých účastníků řízení ve věci dle § 142 odst. 2 o. s. ř. V rámci prvostupňového řízení bylo možno pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení dospět k závěru, že žalobce byl procesně úspěšný co do zaplacení částky 51 241 Kč (tj. v rozsahu 79 % z celkového předmětu řízení ve výši 64 967 Kč) a procesně neúspěšný co do zaplacení částky 13 726 Kč (tj. v rozsahu 21 %). Žalobě totiž bylo vyhověno co do jistiny ve výši 51 241 Kč (výrokem I. písm. a) tohoto rozsudku) a v této části tak byl žalobce procesně úspěšný. Za procesní neúspěch žalobce považuje odvolací soud jednak zamítnutí žaloby v rozsahu částky 9 600 Kč (jak bylo odvolacím soudem potvrzeno ve výroku I. písm. b) tohoto rozsudku) a rovněž i zastavení řízení co do částky 4 126 Kč výrokem I. rozsudku okresního soudu.

Žalobce vzal totiž žalobu částečně zpět ohledně částky 4 126 Kč bez zavinění žalované, a tudíž v tomto rozsahu je nutno dovodit dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., že v tomto rozsahu je žalobce povinen hradit náklady žalované. S ohledem na výše uvedené a po odečtení procesního neúspěchu žalobce od jeho procesního úspěchu je možno dospět k závěru, že žalovaná je povinna nahradit žalobci 58 % nákladů, které mu v souvislosti s řízením před okresním soudem (včetně nákladů prvního odvolacího řízení) vznikly. Odvolací soud má za to, že zástupce žalobce účelně poskytl žalobci následující úkony právní služby. Jedná se o převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), dále sepis výzvy k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem věci dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (dopis ze dne 29. 10. 2012), sepis návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, dále sepis vyjádření k podání žalované ze dne 5. 2. 2014, v němž žalobce reaguje na první skutkové a právní hodnocení věci žalovanou, sepis vyjádření žalobce ze dne 19. 2. 2015 po výzvě soudu, aby se vyjádřil k podání žalované, vše dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, dále sepis odvolání žalobce ze dne 6. 12. 2015 proti rozsudku okresního soudu ze dne 22. 10. 2015 a sepis vyjádření ze dne 6. 11. 2016 k odvolání žalované proti rozsudku okresního soudu ze dne 22. 10. 2015, vše dle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu, dále sepis vyjádření žalobce ze dne 15. 3. 2015 k námitce podjatosti vznesené žalovanou dle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu (tj. úkon právní služby honorován 1/2 odměna za úkon). Z a účelně vynaložené považuje dále odvolací soud úkony právní služby spočívající v účastech na jednáních okresního soudu ve dnech 5. 1. 2015 (nepřesahující 2 hodiny - 1 úkon), 2. 2. 2015 (přesahující 4 hodiny - 3 úkony), 16. 2. 2015 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony), 22. 6. 2015 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony), 14. 7. 2015 (1 úkon za účast u výslechu svědka před dožádaným Okresním soudem v Šumperku), 14. 9. 2015 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony), 1. 10. 2015 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony), 28. 8. 2017 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony) a 11. 9. 2017 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony) a dále účast u jednání okresního soudu, v jehož rámci došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí dne 22. 10. 2015 dle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu (tj. úkon právní služby honorován 1/2 odměny za úkon). Za všechny tyto úkony nenáležela zástupci žalobce odměna ve stejné výši, byť v drtivé většině případů byla odměna stanovena v souladu s § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu ve výši 3 700 Kč, neboť tarifní hodnotou byla částka 64 967 Kč. Výjimku odvolací soud shledal u odměny za sepis odvolání žalobce ze dne 6. 12. 2015, neboť předmětem tohoto úkonu nebylo odvolání do celého předmětu řízení, ale pouze ohledně částky 34 546,50 Kč, a proto odměna za tento úkon činí dle § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu částku 2 500 Kč. Obdobně u vyjádření žalobce ze dne 6. 11. 2016 k odvolání žalované je nutno odměnu stanovit nikoliv z celého předmětu řízení, ale pouze z té jeho části, která byla předmětem odvolání žalované, tj. z částky 30 420,50 Kč. Z ní pak odměna činí dle § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu částku 2 340 Kč. Celková odměna advokáta zastupujícího žalobce v řízení před okresním soudem (včetně zastupování v rámci prvního odvolacího řízení) ve výši 89 940 Kč se tak skládá z odměny za celkem 22 úkonů po 3 700 Kč, 2 úkony za 1/2 odměny z částky 3 700 Kč (tedy ve výši 1 850 Kč za každý z těchto úkonů), 1 úkon za 2 500 Kč a 1 úkon za 2 340 Kč. Ke každému z těchto 26 úkonů právní služby dále zástupci žalobce náleží náhrada paušálních výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. celkem částka 7 800 Kč. Odvolací soud nepovažuje za účelně vynaložené (tj. honorovatelné) náklady žalobce spočívající v nákladech za poskytnutí následujících úkonů právní služby. Pokud se týče podání žalobce ze dne 28. 3. 2014, pak v něm žalobce pouze opakuje již svou dříve uvedenou argumentaci a neuvádí žádné nové skutečnosti, stejně jako v podání ze dne 25. 5. 2015, v němž jen opakuje skutečnosti již dříve uvedené v podání ze dne 19. 2. 2015 a nejedná se tak o účelně poskytnuté úkony právní služby. Stejně tak tvrzení uvedená v podáních ze dne 22. 5. 2014 a ze dne 29. 5. 2017 měl žalobce uvést již ve své žalobě, a pokud tak neučinil, nelze jejich postupné doplňování v dalších podáních žalobce považovat za účelně učiněné úkony právní služby. K obdobnému závěru o neúčelnosti provedeného úkonu právní služby dospěl odvolací soud i v případě sepisu podání žalobce ze dne 12. 2. 2016, neboť žalobce v něm jen sděluje, že se k odvolání žalované nepovažuje za nutné vyjádřit a případně tak učiní později. Odvolací soud nepovažuje za účelně učiněné úkony právní služby ani sepis písemných závěrečných návrhů ve věci ze dne 16. 10. 2015 a ze dne 15. 9. 2017, neboť v obou případech nic

nebránilo zástupci žalobce přednést tento návrh v rámci jednání soudu. Pokud se týče závěrečného návrhu ze dne 16. 10. 2015, tak na závěr jednání dne 1. 10. 2015 (které předcházelo jeho šepisu a doručení soudu) okresní soud konstatoval, že se jednání odročuje za účelem vyhodnocení stávajícího stavu a k případné výzvě k závěrečným řečem v písemné podobě, s čímž obě strany sporu souhlasily. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce zaslal svůj závěrečný návrh okresnímu soudu, a to aniž by k tomu byl výslovně vyzván, hodnotí odvolací soud tento úkon právní služby jako neúčelný. Stejně pak odvolací soud hodnotí i sepis a podání závěrečného návrhu ze dne 15. 9. 2017, neboť v rámci jednání předcházejícího zaslání tohoto návrhu soudu (jednání ze dne 11. 9. 2017) oba zástupci účastníků uvedli, že své závěrečné návrhy zašlou soudu písemně. Pokud tak chtěli učinit, je to samozřejmě jejich plné právo, avšak i v tomto případě je nutno poukázat na skutečnost, že primárně měli své závěrečné návrhy přednést v rámci samotného jednání a pokud tak neučinili, je to nutno přičíst k jejich tůži a nelze takto „uměle“ vytvořený úkon právní služby honorovat přiznáním odměny za jeho učinění. Do nákladů žalobce za prvostupňové řízení je nutno dále započítat i cestovní výdaje, a to v žalobcem prokázané výši za cesty vlakem z jeho sídla k jednáním u okresního soudu ve dnech 5. 1. 2015 ve výši 585 Kč, 2. 2. 2015 ve výši 585 Kč, 16. 2. 2015 ve výši 379 Kč (jízda tam) a 17. 2. 2015 ve výši 339 Kč (jízda zpět), 22. 6. 2015 ve výši 550 Kč, 14. 9. 2015 ve výši 484 Kč, 1. 10. 2015 ve výši 400 Kč, 22. 10. 2015 ve výši 550 Kč a dále k výslechu svědka u dožádaného Okresního soudu v Šumperku ve výši dne 14. 7. 2015 ve výši 478 Kč. Pokud se týče cestovních výdajů za cestu vlakem k jednáním okresního soudu ve dnech 28. 8. 2017 a 11. 9. 2017 vždy ve výši 400 Kč, pak náklady v této výši žalobce nedoložil konkrétní jízdenkou z daného dne, ale s ohledem na okolnost, že zástupce žalobce se prokazatelně jednání okresního soudu v těchto dnech zúčastnil (a musel se tedy k nim nějak dopravit), považoval odvolací soud za náklad žalobce jízdné ve výši nejnižší částky, za kterou se podařilo zástupci žalobce se k některému z předchozích jednání okresního soudu dopravit. Touto nejnižší částkou pak byla částka 400 Kč (za jízdu tam i zpět), kterou zástupce žalobce vynaložil za jízdu k jednání okresního soudu dne 1. 10. 2015. Odvolací soud tak dovedl, že za jízdné ve dnech 28. 8. 2017 a 11. 9. 2017 vznikly žalobci celkové náklady ve výši 800 Kč (2 x 400 Kč). Celkem tak zástupci žalobce vznikly náklady na cestovním za jízdy vlakem ve výši 5 150 Kč. Žalobci dále vznikly náklady v podobě náhrady za promeškaný čas strávený zástupcem žalobce na cestě k 9 jednáním okresního soudu v rozsahu celkem 18 započatých půlhodin za každou z těchto cest tam i zpět (celkem tedy ve výši 16 200 Kč) a za čas strávený zástupcem žalobce na cestě k výslechu svědka u dožádaného Okresního soudu v Šumperku v rozsahu 9 započatých půlhodin při cestě tam i zpět (celkem tedy ve výši 900 Kč), vše dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu při ceně 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Celkové náklady zástupce žalobce za promeškaný čas tak tvoří částku 17 100 Kč. S ohledem na okolnost, že zástupce žalobce prokázal, že je plátcem DPH, byl mu v souladu s § 137 odst. 3 o. s. ř. z výše uvedených částek přiznán rovněž nárok na 21% DPH v celkové výši 25 198 Kč. Do nákladů žalobce je rovněž nutno započítat i zaplacený soudní poplatek, a to jak za žalobu (ve výši 2 600 Kč), tak i za podané odvolání proti rozsudku okresního soudu ze dne 22. 10. 2015 (ve výši 1 728 Kč), celkem tedy ve výši 4 328 Kč. Celkové náklady žalobce za prvostupňové řízení (včetně prvního odvolacího řízení) pak činí částku 149 516 Kč. Z této částky pak má žalobce vůči žalované nárok na náhradu v rozsahu 58 %, tj. na částku 86 720 Kč. K zaplacení této částky žalobci proto odvolací soud závázal žalovanou výrokem IV. tohoto rozsudku.

14. S ohledem na procesní neúspěch obou účastníků řízení popsany výše (žalobce v rozsahu 21 % a žalované v rozsahu 79 %) rozhodl odvolací soud v souladu s § 224 odst. 2 ve spojení s § 148 odst. 1 o. s. ř. i o povinnosti obou účastníků řízení k náhradě nákladů řízení státu. I v tomto případě pak odvolací soud neviděl žádný důvod pro případnou aplikaci § 150 o. s. ř., a to ze stejných důvodů, jaké byly zmíněny v předchozím odstavci tohoto odůvodnění. Odvolací soud má na rozdíl od okresního soudu za to, že celkové náklady státu dosáhly v tomto řízení částky 2 134 Kč (oproti částce ve výši 1 898 Kč uváděné okresním soudem), neboť okresní soud k jím vypočtené částce (představované náklady za svědečné za účast svědka [redacted] u jednání dne 2. 2. 2015 ve výši 713 Kč, za svědečné za účast svědka [redacted] u jednání dne 14. 7. 2015 ve výši 86 Kč, za svědečné

za účast svědka [redacted] u jednání dne 14. 9. 2015 ve výši 236 Kč a za svědecké za účast svědka [redacted] u jednání dne 1. 10. 2015 ve výši 863 Kč) opomněl připočítat částku 236 Kč představovanou jízdovým vyúčtováním a proplaceným svědkovi [redacted] za účast u jednání okresního soudu dne 1. 10. 2015. Z této celkové částky pak odvolací soud závazal výrokem II. žalobce k náhradě 448 Kč (21 %) a výrokem III. žalovanou k náhradě 1 686 Kč (79 %).

15. Odvolací soud naposledy (výrokem IV. tohoto rozsudku) rozhodl v souladu s § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř. o náhradě nákladů odvolacího řízení, přičemž ani v případě odvolacího řízení neshledal důvody pro použití § 150 o. s. ř. Také v tomto případě je možno zcela odkázat na důvody uvedené již jednou výše. I v odvolacím řízení proto odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Protože předmětem odvolacího řízení byla již jen částka 60 841 Kč, dospěl odvolací soud k závěru, že v odvolacím řízení byl žalobce procesně úspěšný v rozsahu 84 % (co do zaplacení částky 51 241 Kč) a procesně neúspěšný v rozsahu 16 % (co do zaplacení částky 9 600 Kč). Po odečtení procesního neúspěchu žalobce od jeho procesního úspěchu pak odvolací soud dovodil, že žalobce má vůči žalované nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu 68 %. Odvolací náklady žalobce sestávají z odměny advokáta za následující úkony právní služby, přičemž odměna za jeden úkon právní služby je stanovena v souladu s § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu v částce 3 540 Kč při výši tarifní částky 60 841 Kč (neboť ta byla předmětem odvolacího řízení). Zástupce žalobce poskytl žalobci v rámci odvolacího řízení celkem 6 úkonů právní služby, a to sepsal odvolání ze dne 7. 11. 2017 proti rozsudku okresního soudu ze dne 21. 9. 2017, dále účasti na jednání odvolacího soudu ve dnech 23. 8. 2018 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony) a 15. 11. 2018 (přesahující 2 hodiny - 2 úkony), vše dle § 11 odst. 1 písm. e) advokátního tarifu a dále účast u jednání odvolacího soudu, v jehož rámci došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí dne 21. 11. 2018 dle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu (tj. úkon právní služby honorován ½ odměny za úkon). Celková odměna advokáta zastupujícího žalobce v řízení před odvolacím soudem ve výši 19 470 Kč se tak skládá z odměny za celkem 5 úkonů po 3 540 Kč a 1 úkonu za 1 770 Kč. Ke každému z těchto 6 úkonů právní služby dále zástupci žalobce náleží náhrada paušálních výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. celkem částka 1 800 Kč. Odvolací soud nepovažuje za účelně vynaložené (tj. honorovatelné) náklady žalobce spočívající v nákladech za sepsání vyjádření žalobce ze dne 4. 12. 2017 k odvolání žalované, neboť žalovaná se odvolala pouze proti nákladovým výrokům rozsudku a její argumentace směřovala k nemožnosti aplikace § 150 o. s. ř. soudem, přičemž žalobce se ve svém vyjádření ze dne 4. 12. 2017 vyjadřuje pouze k věci samé a argumentuje ve prospěch vyhovění žalobě a nijak se nezabývá rozhodnutím okresního soudu z pohledu rozhodování o náhradě nákladů řízení ve světle § 150 o. s. ř. Žalobce tak jen rozvíjí svou argumentaci uvedenou ve svém odvolání, což však odvolací soud nepovažuje za účelně učiněný úkon právní služby. Stejně tak odvolací soud nepovažuje za účelně poskytnutý úkon právní služby sepsání podání žalobce ze dne 4. 10. 2018, v němž se žalobce vyjadřuje k průběhu jednání před odvolacím soudem dne 23. 8. 2018 a k tam uvedené argumentaci, což je sice jeho plným právem, avšak měl a mohl tak učinit již v rámci tohoto jednání. Pokud tak učinil až po skončení jednání, není možno považovat takový úkon za účelně vynaložený a není jej možno považovat za náklad žalobce v rámci odvolacího řízení. K nákladům odvolacího řízení žalobce je naopak nutno přičíst náklady za cestu vlakem k odvolacímu soudu ze sídla zástupce žalobce a zpět ve dnech 22. 8. 2018 a 23. 8. 2018 (k jednání dne 23. 8. 2018) v celkové prokázané výši 625 Kč a dále cestovní výdaje za cestu osobním vozidlem [redacted] ze sídla zástupce žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě v celkové délce 746 km tam i zpět, při průměrné spotřebě 9,2 l benzínu Natural 95 na 100 km a jeho ceně ve výši 36,90 Kč/l dle prokázané výše a základní náhradu ve výši 4 Kč za 1 km jízdy dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., tedy v celkové částce 5 517 Kč. Žalobci dále vznikly náklady v podobě náhrady za promeškaný čas strávený zástupcem žalobce na cestě ke dvěma jednáním odvolacího soudu ve dnech 23. 8. 2018 a 15. 11. 2018 v rozsahu celkem 16 započatých půlhodin za každou z těchto cest tam i zpět (celkem tedy ve výši 3 200 Kč), vše dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu při ceně 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Zástupci žalobce rovněž vznikly náklady za ubytování v Ostravě, neboť odvolací jednání byla s ohledem na skutečnost, že v rámci obou jednání proběhly výslechy účastníků či

svědka, nařízena vždy již na 8:30 hod. Odvolací soud tak považuje náklady za ubytování zástupce žalobce za účelně vynaložené, avšak za každé ubytování vždy jen ve výši 800 Kč, neboť zástupce žalobce prokázal, že dne 22. 8. 2018 bylo možno za tuto cenu ubytování v Ostravě zajistit (v Hotelu MAX). Pokud zástupce žalobce zaplatil za ubytování v Ostravě dne 14. 11. 2018 v hotelu Park Inn částku 3 022,75 Kč, pak odvolací soud považuje tuto částku za zjevně nepřiměřenou, přičemž ani samotný zástupce žalobce nijak nezdůvodnil, proč nevyužil cenově obdobného ubytování jako v případě cesty k jednání dne 15. 11. 2018. S ohledem na tuto skutečnost tak odvolací soud považuje za účelně vynaložený náklad za ubytování zástupce žalobce pouze částku 800 Kč, tj. částku stejnou, jakou vynaložil zástupce žalobce při své první cestě k odvolacímu jednání. Pokud zástupce žalobce nárokoval u první cesty kromě částky 800 Kč rovněž náklad ve výši 710 Kč (celkem tedy 1 510 Kč), pak tuto částku nijak nezdůvodnil a ani nedoložil, neboť doklad předložil pouze k částce 800 Kč za ubytování v Hotelu MAX. Celkem tedy odvolací soud považoval za účelně vynaložené náklady na ubytování zástupce žalobce ve výši 1 600 Kč. I v tomto případě pak má zástupce žalobce nárok na 21% DPH z výše uvedených částek v celkové výši 6 765 Kč. Celkové náklady žalobce za odvolací řízení tak činí částku 38 977 Kč. Z této částky pak má žalobce vůči žalované nárok na náhradu v rozsahu 68 %, tj. na částku 26 504 Kč. K zaplacení této částky žalobci proto odvolací soud závázal žalovanou výrokem V. tohoto rozsudku.

16. Odvolací soud závázal účastníky řízení k zaplacení shora uvedených částek v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. vždy ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť pro stanovení lhůt delších, či povolení splátek neshledal žádného podkladu v obsahu spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Bruntálu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, mohou oprávněně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 21. listopadu 2018

Mgr. Dagmar Gottwaldová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Radim Kubáň.

Bc. Radim
Kubáň,
DIS.

Digitalně podepsaná k: Radim Kubáň, DIS
DN c=cz
2.5.4.97.91.9f.92.000115792
o=ROZSUDKY Soudu v Ostravě, sC
00215792.000115792.c=cz
Radim Kubáň, DIS, s=rozk
g=rozk,ou=Radim
o=ROZSUDKY Soudu v Ostravě, sC
00215792.000115792.c=cz
Datum: 2019.02.12 13:41:47
41700

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.02.2019, ve výroku I. a) vykonatelnosti dne 19.02.2019, ve výroku II. vykonatelnosti dne 19.02.2019, ve výroku III. vykonatelnosti dne 19.02.2019, ve výroku IV. vykonatelnosti dne 19.02.2019, ve výroku V. vykonatelnosti dne 19.02.2019. Připojení doložky provedla Monika Morbicřová dne 04.07.2019.